

РЕШЕНИЕ

№ 6377

гр. С., 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20231110155609 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът Ц. Н. Д. извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че със Заповед № РД-399/20.05.2019 г. на министъра на околната среда и водите бил обявен конкурс за длъжността „директор“ в РИОСВ – Ш., като минималните изисквания, на които трябвало да отговарят кандидатите били следните: висше образование, минимална степен – магистър по икономика, право или технически науки, професионален опит – минимум 3 години на ръководна длъжност и/или 7 години опит в областта на анализи, управление, мониторинг и контрол. На 04.06.2019 г. ищцата подала заявление за участие в така оповестения конкурс, тъй като към този момент заемала длъжността „директор“ на РИОСВ – Ш., а преди това, считано от м.02.2006 г. заемала различни длъжности в РИОСВ – Ш.. На 06.06.2019 г. С.Х.И. също подала заявление за участие в конкурса, към което приложила: декларация по чл. 19, ал. 6 ЗА; декларация за обработка на личните данни; копие на диплома за висше образование – серия ШУ 2013, образователно – квалификационна степен „магистър“ по специалност „химия“ от факултет по природни науки гр. Ш. към Ш.ски университет „Еп. Константин Преславски“ и др. Към заявлението си И. не приложила документи, които да удостоверяват притежавано от нея висше образование, минимална степен – магистър по икономика, право или технически науки. Със заповед от 28.06.2019 г. на министъра на ОСВ, на основание чл. 94 КТ, била определена комисия, която да проведе обявения конкурс за директор на РИОСВ – Ш., като съгласно т.П.2 от заповедта, комисията имала задължението да допусне до участие във втория етап на конкурса кандидатите, които предоставили всички необходими документи и отговаряли на минималните изисквания за заемане на длъжността. С протокол от 28.06.2019 г. комисията не допуснала до конкурса С. И., тъй като представените документи не удостоверявали изискването за професионален опит, а именно: минимум 3 години на ръководна длъжност и/или 7 години опит в областта на анализи, управление, мониторинг и контрол. В тази връзка на 09.07.2019 г. С. И. възразила срещу недопускането ѝ до конкурса, като приложила копия на: извадка на служебна книжка, издадена от РИОСВ-Ш.; извадка на трудова книжка; извадка от

удостоверение от община Панагюрище; удостоверение от община Ш.. Още същия ден комисията заседавала, като съгласно протокол № 2 от 09.07.2019 г. жалбата на И. била допусната и разгледана по същество, като „след подробен преглед на подадените документи и удостоверения от г-жа С. И., бе установено, че същата отговаря на минималните и специфични изисквания за заемане на длъжността директор на РИОСВ-Ш.“. С протокол № 4 от 15.08.2019 г. на комисията били изготвени окончателните резултати от проведения конкурс, които били докладвани на министъра на ОСВ с доклад от 19.08.2019 г., като така проведения конкурс приключил с класиране на С.Х.И. на длъжността. Видно от същия протокол, утвърден от министъра на ОСВ, ищцата била класирана на второ място с резултат 9,75 – определен сред третия етап на конкурса – интервю, вследствие на което трудовото й правоотношение било прекратено. С трудов договор от 20.08.2019 г. на министъра на ОСВ, класираният на първо място участник в конкурсната процедура – С.Х.И. била назначена на длъжността „директор“ на РИОСВ – Ш.. Последните факти били основание за редица злостни коментари спрямо ищцата както сред обществеността на област Ш. и Търговище, така и във форумите на електронните медии. Това обстоятелство създавало на ищцата поредица от изключителни по своя характер неприятни преживявания в общуванията й с бивши колеги, приятели и обикновени познати – загубила в голяма част от тях елементарното професионално приятелство и уважение, започнали да я отбягват, сменила настоящия си адрес и напуснала града, в който живеела през последните повече от 15 години, което повлияло сериозно и на личните й отношения с нейната сестра, родители и партньор, вследствие на което претърпяла значителни неимуществени вреди в периода от 21.08.2019 г. до 03.11.2020 г. Ето защо моли съда да осъди ответника да й сума в размер на 10 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в периода от 21.08.2019 г. до 03.11.2020 г., причинени от незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица на Министерство на околната среда и водите, при или по повод изпълнението на възложената им работа, които участвали в комисията по провеждането на конкурс за „директор“ на РИОСВ – Ш., обявен със Заповед № РД-399/20.05.2019 г. на министъра на околната среда и водите, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Министерство на околната среда и водите, чрез юрк. К. – Н., е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск по основание и размер. Оспорва твърденията на ищцата, че е претърпяла неимуществени вреди от незаконосъобразни действия и бездействия на служителите на МОСВ, участвали в комисията по провеждането на конкурса за „директор“ на РИОСВ – Ш. през 2019 г. Поддържа, че не е налице твърдяната деликтна отговорност, по въведената претенция с исковата молба, по отношение на твърденията за настъпили неимуществени вреди поради избиране на друг кандидат за обявена позиция. Твърди, че по повод въведени оплаквания за причинени неимуществени вреди по реда на ЗОДОВ от ищцата за същата конкурсна процедура било образувано адм. д. № 3639/2021 г. по описа на АССГ, по което бил постановен окончателен съдебен акт, видно от който твърдените от ищцата неимуществени вреди останали недоказани при същите оплаквания, но за различен времеви период. Поддържа, че в случая не било налице незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, което било потвърдено и от състав на Върховния административен съд. Ето защо моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, приема от фактическа страна следното:

Със Заповед № 6/01.02.2006г. на РИОСВ - Ш., Ц. Н. Д. била назначена на длъжността младши експерт „Екологична оценка“ в РИОСВ-Ш., а със Заповед № 25/18.02.2009 г. била назначена на длъжността ст. експерт „Екологична оценка“ в РИОСВ - Ш..

Със Заповед № 5/04.02.2010г. Ц. Н. Д. била преназначена на длъжността ст.юрисконсулт в отдел „ФСДАОЧРИД“ – РИОСВ-Ш..

Със Заповед № РД-317/26.03.2010г. министъра на ОСВ наредил Ц. Н. Д. да замества директора на РИОСВ - Ш. в случай на негово отсъствие по обективни причини, както и да изпълнява правомощията му в пълен обем.

Със Заповед № 63/19.06.2012г. ищцата била преназначена на длъжността гл. юрисконсулт и ПОС.

Със Заповед №113/10.08.2012г. Ц. Н. Д. била назначена на длъжността директор на дирекция „Контрол и превантивна дейност“, гл. юрисконсулт в РИОСВ - Ш..

Със Заповед № РД-623/13.08.2013г. на министъра на ОСВ, Ц. Н. Д. била упълномощена до назначаване на директор на РИОСВ - Ш., да изпълнява изрично посочените в нея правомощия на директор на РИОСВ - Ш..

Със Заповед № РД-463/30.06.2015г. министъра на ОСВ упълномощил ищцата да изпълнява правомощията на директор на РИОСВ - Ш..

Със Заповед № 34/05.02.2016г. Ц. Н. Д. била упълномощена от директора на РИОСВ - Ш. да го замества в случай на отсъствие по обективни причини, и да изпълнява правомощията му в пълен обем.

На 27.09.2018г. между МОСВ, представлявано от министъра и служителя Ц. Н. Д. бил сключен трудов договор, чрез който последната приела да изпълнява длъжността директор на РИОСВ - Ш., считано от 01.10.2018г., до заемане на длъжността въз основа на конкурс.

Със Заповед № РД-399/20.05.2019г., министъра на ОСВ, по предложение на зам. министъра на ОСВ, обявил конкурс за заемане на длъжността директор на РИОСВ - Ш., с посочени минимални изисквания – висше образование, минимална степен – магистър – икономика, право или технически науки; професионален опит – минимум 3 години на ръководна длъжност и/или 7 години опит в областта на анализи, управление, мониторинг и контрол. Бил определен начина на провеждане на конкурса, а именно: подбор по документи, представяне на концепция на тема „Прилагане на политика за опазване на околната среда на регионално ниво – управление и контрол“, както и интервю. Посочени били и основните задачи на директора на РИОСВ – Ш., необходимите документи за кандидатстване, място и срок за подаването им, място за обявяване на списъци и съобщения във връзка с конкурса, мястото на провеждането му. Обявлението било публикувано и в „www.jobs.bg“.

Със заявление вх. № 95-00-2192/04.06.2019г. С.Х.И. изразила желание за участие в обявения конкурс. Към него приложила декларация по чл. 19, ал. 6 от Закона за администрацията, декларация за съхранение и обработване на личните ѝ данни, диплома за висше образование – образователно-квалификационна степен „Магистър“ по специалност „Химия“, Магистърска програма „Екологични биотехнологии и контрол на храни“, регистрационен номер № 41576/05.06.2013г., ведно с приложението към нея, издадена от Ш.ски университет „Епископ Константин Преславски“, както и трудови книжки серия Г, № ***** и серия И, № *****.

Със заявление вх. № 95-00-2192/04.06.2019г. и Ц. Н. Д. изразила желание за участие в обявения конкурс. Към него приложила декларация по чл. 19, ал. 6 от Закона за администрацията, декларация за съхранение и обработване на личните ѝ данни, диплома за висше образование „Право“, серия ВТУ-2006, регистрационен номер № 5*****г., ведно с приложението към нея, издадена от Великотърновски университет „Св.Св. Кирил и Методий“, удостоверение за правоспособност, издадено от Министерство на правосъдието, служебна книжка № 34/01.02.2006г., серия Л № *****, както и трудова книжка серия И, № *****.

Със Заповед № РД-499/28.06.2019г., на основание чл. 94 от КТ министъра на ОСВ

определил комисия, с председател К.Ж. – зам. министър на ОСВ и членове Г.Х. - директор на дирекция „Политики по околната среда и координация на контролната дейност“, Д. К. – Н. – гл. юрисконсулт в дирекция „Правна“ и Н.В. – гл. експерт в отдел „Човешки ресурси“ в дирекция „Стопанска дейност и човешки ресурси“, която да проведе обявения със Заповед № РД-399/20.05.2019г. конкурс за заемане на длъжността „директор“ на РИОСВ-Ш..

На свое заседание, обективизирано в Протокол № 1/28.06.2019г. комисията допуснала до участие в конкурса Р.В.Х., В.Б.Н., Т.В.Д., Ц. Н. Д. и И.Д.М., а за С.Х.И. приела, че представените документи не удостоверяват изискването за професионален опит, а именно минимум 3 години на ръководна длъжност и/или 7 години опит в областта на анализи, управление, мониторинг и контрол в областта на околната среда.

На 09.07.2019г. С.Х.И. депозирала възражение с вх. № 95-00-2192 до министъра на ОСВ, с копие до кабинета на министър-председателя на Република България срещу решението на конкурсната комисия, с която не е допусната до участие в конкурса, като приложила документи за професионалния си опит, включително копие на трудови книжки МФ серия А-2007 № *****, серия Г № *****, удостоверение за добро изпълнение от община Панагюрище, както и удостоверение от община Ш..

На заседание, проведено на 09.07.2019г., за което бил съставен протокол № 2, конкурсната комисия, след като разгледала възражението на С.Х.И., ведно с приложените документи и удостоверения установила, че същата отговаря на минималните и специфични изисквания за заемане на длъжността директор на РИОСВ – Ш..

С писмо изх. № 95-00-2192/10.07.2019 г. министъра на ОСВ уведомил С.Х.И., че във връзка с подаденото възражение и след преразглеждане на приложените документи за участие в конкурсната процедура, е допусната до втория етап от него – представяне на концепция, във връзка с удостоверения професионален опит, а именно: старши експерт в отдел „Европейски фондове и програми“ в община Ш. в размер на 03г. 03м. и 30 дни; младши експерт в РИОСВ – Ш. – 03г. 08м. и 02 дни; сътрудник по управление на Европейски програми и проекти във фирма „Инвестиционно проектиране“ в размер на 01г. 07м. и 03 дни, които удовлетворявали изискването за професионален опит за заемане длъжността директор на РИОСВ-Ш..

С протокол № 4/15.08.2019г. конкурсната комисия определила окончателните резултати на кандидатите и класирала с окончателен резултат 9,95 С.Х.И. за заемане на длъжността директор на РИОСВ -Ш..

С доклад изх.№ 95-00-2192/19.08.2019г. председателя на конкурсната комисия К.Ж. уведомил министъра на ОСВ, че конкурсната процедура е приключила с класиране на кандидатката С.Х.И..

Със Заповед № 1098/20.08.2019г. на министъра на ОСВ било прекратено трудовото правоотношение с Ц. Н. Д., считано от 21.08.2019г., без предизвестие във връзка с постъпване на работа на служителя, който е спечелил конкурса.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Г.Г. И. и Х. Н. Н..

Свидетелят Г.Г. И. заявява, че познава Ц. Д. от м.09.2011 г., когато започнала работа в „Регионална инспекция по околната среда и водите“ (РИОСВ) - Ш.. Към онзи момента Ц. Д. била юрисконсулт в инспекцията и отделно била издадена заповед за зам. - директор. В хода на съвместната им работа станали добри колеги. Ц. Д. била зам. - директор по времето на трима директори, като не само била зам. - директор, а имало дълги периоди от по пет – шест месеца, когато е била директор. Това се е налагало при смяна на един директор с друг, когато е нямало инспекцията титуляр. Счита, че Ц. Д. има висок ценз и професионална експертиза в областта на екологичното право, като имала дългогодишен опит в РИОСВ и това било от времето от 2006 г. до 2019 г., като през това време по отношение на

служебната йерархия минала от младши експерт към старши експерт, юрисконсулт, главен юрисконсулт, от директор на дирекция на специализирана администрация, както и зам. - директор, директор. Поради тази причина Ц. Д. изградила добър авторитет като професионалист и като експерт в системата, като била позната и в министерството и структурите към министерството. През 2019 г. свидетелят И. все още изпълнявала длъжност в „Регионална инспекция по околната среда и водите“, поради което имала спомен за периода от 2019 г., в който се провел конкурса за директор на РИОСВ, тъй като участник в конкурса била г-жа Д., която към този момент изпълнявала длъжността директор. Освен това целият колектив се вълнувал от изхода на конкурса. Свидателят си спомня, че в същия конкурс била участник и С. И., която доста преди това била служител на РИОСВ и към онзи момент не работела в инспекцията. Конкурсът бил от юли до август месец като времетраене и доста време след крайната дата за кандидатстване, може би месец след това бил публикуван списък за допуснатите кандидати, в които не фигурирала С. И., поради недостатъчен стаж. Ден по-късно след нейно възражение, което било разгледано от комисията, тя била допълнена към основния списък на допуснатите кандидати и впоследствие за голямо учудване на всички колеги, тя спечелила конкурса. Това бил абсолютен шок за целия колектив, защото добре я познавали като служител. Впоследствие се обадили от министерството на г-жа Д. да я уведомят за това, че тя не е спечелила конкурса и че трябва да се яви в Министерството да подпише и получи заповедта за освобождаване. Свидателят си спомня, че г-жа Д. била сломена от това, което научила, защото в случая излизало, че губи от кандидат, който не отговарял на критериите. Г-жа Д. била много разстроена, разочарована, огорчена, обидена. Обсъждането по отношение на г-жа Д. веднага след конкурса започнало, като цяло и не само в инспекцията, а скоро след това и в града и в околността, както и в гр. Търговище и областта, защото РИОСВ Ш. е с териториален обхват Ш. и Търговище. Започнали едни коментари, че въпреки, че тя е минала тази служебна стълбица - йерархична и с толкова опит зад гърба си и професионализъм, не е успяла в тази надпревара. В една такава опорочена надпревара обществеността не знаела и нямала представа от това, доколко е опорочена или не, а се коментирал фактът, че човек с такъв професионален опит и авторитет и стаж не се е класирал и не е успял в конкурса за директор, като основно се коментирало в Ш.ските електронни медии. Свидателят заявява още, че в електронните медии били написани много грозни коментари по адрес на г-жа Д. - че била некадърна и неграмотна и затова не спечелила конкурса, че била корумпиран и деградирал индивид, че била с купена фалшива диплома, психически лабилна и пиела хапчета с шепи. Към този момент дъщерите на г-жа Д. работели в гр. Ш. като сервитьорки и се коментирало, че нямало да има друг избор и трябвало да си търси работа като дъщерите си, като сервитьорка, че била изгонена като мръсно куче, изхвърлена като чифт стари ненужни обувки. След това, в период от време след конкурса г-жа Д. споделяла на свид. И., че се чувствала много обидена и унижена, защото авторитетът и професионалната й експертиза били накърнени, репутацията й компрометирана, поради което тя изпитвала неудобство да остане в града. За нея било най-важно да изчисти името си, авторите си, репутацията си. В поведението й имало голяма промяна. Тя била стресирана, обидена, разстроена, разочарована, изнервена и това било причината да се принуди да напусне града, въпреки че дъщерите й останали да живеят там. В средата на 2020 г. г-жа Д. се прибрала в гр. Горна Оряховица, тъй като родом била от там.

От показанията на свидетеля Х. Н. Н. – сестра на Ц. Н. Д., преценени по реда на чл. 172 ГПК, се изяснява, че си спомня лятото на 2019 г., когато имало конкурс за директор на РИОСВ - Ш., в който конкурс участвала и г-жа Д.. Спомня си, че имало момент, в който след излизане на втория протокол за допуснатите лица до конкурса коментирали със сестра й, че С. Х. не била отстранена от конкурса за това, че нямала нужното образование, а заради това, че нямала нужния стаж. След което С. Х. била допусната до конкурса, като писала възражение до министъра заедно с копие до министър - председателя, на което сестра й Ц.

Д. страшно много се ядосвала и го считала като несправедливост, като смятала, че ходът на самия конкурс е ясен още с тези действия. За резултата от конкурса свидетелят Н. научила от сестра ѝ, която ѝ се обадила по телефона веднага, когато разбрала, че не е спечелила конкурса – Ц. Д. била изключително разстроена, емоционално неуравновесена в този момент. Постоянно повтаряла, че всъщност е очаквала подобен развой на събитията, защото след завоя с кандидатурата на С. Х. и това, че всъщност била допусната по очевидни несъответствия, била много ядосана, много разстроена, тъй като това се случвало с нещо, което тя градила изключително дълго време в тази инспекция. Това състояние продължило доста дълго време. Била много грозна и гадна ситуация за нея, защото постоянно някакви Ш.ски сайтове пишели, че тя била некадърна, не можела да се справя със задължението си като директор, че било по-добре, че са я махнали. Била с разклатено физическо здраве и изключително притеснена за финансовото си бъдеще. На 40 годишна възраст било много трудно да работи в съвсем различна териториална област, никой не я познавал. Тя изгубила желание за работа, като всичкото това се проточило до началото на 2021 г., когато се регистрирала като адвокат във Великотърновска адвокатска колегия и загърбила всичкия този стрес и емоционален срыв, който ѝ бил наложен от един опорочен от министерството конкурс.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Предявен е за разглеждане иск с правно основание чл. 49 ЗЗД вр. чл. 45 ЗЗД.

На първо място, неоснователно е релевираното за първи път в проведеното открито съдебно заседание възражение на процесуалния представител на ответника за недопустимост на предявения иск, основано на твърдения, че в случая приложението на чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД било изключено, тъй като претенцията била разгледана по ЗОДОВ и бил налице окончателен съдебен акт – Решение № 5512 от 29.05.2023 г. по адм.д. № 268/2023 г. на ВАС. В този смисъл следва да се отбележи, че в цитираното решение на ВАС, както и в решението от 19.09.2022 г. на АССГ по адм.д. № 3639/2021 г. изрично е прието, че решението на конкурсната комисия не представлява административен акт или извършване на административна дейност по смисъла на ЗОДОВ, тъй като въпросите, по които се е произнесла комисията се регулират от трудовото, а не от административното право, поради което не представляват едностранно волеизявление на административния орган при осъществяване на изпълнителната власт по смисъла на чл. 21 АПК, а са елемент от сложен фактически състав на заемане на свободно място по трудово правоотношение и обективират правни действия не на държавата, а на работодателя по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ. Посочено е още, че всички фактически и правни действия на работодателя, вкл. издаването на различни по характера си писмени документи, относими към възникването и осъществяването на трудово правоотношение не подлежат на оспорване пред административните съдилища.

На следващо място следва да се отбележи, че е неприложимо към настоящия случай цитираното от процесуалния представител на ответника Решение № 55 от 14.03.1994 г. по гр.д. № 599/1993 г. на ВС, IV г.о., тъй като в разглеждания в същото казус ответник по делото е бил конкретно физическо лице, като е прието, че следва да отговаря държавният орган като юридическо лице, а не конкретното длъжностно лице, причинило вредите.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност, а според чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ исковите се разглеждат по реда, установен от АПК. В случая е несъмнено, че не се претендират вреди, причинени от незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност. В този смисъл следва да се отбележи, че в Решение № 1648 от 7.07.2005 г. на ВКС по гр. д. №

1033/2004 г., IV г. о., изрично е прието, че когато ищецът претендира вреди от проведен незаконосъобразно конкурс от ответника, искът следва да се квалифицира по чл. 45 вр. чл. 49 ЗЗД, тъй като ответникът, извършил поддържаните като незаконосъобразни действия, не е в кръга на лицата, чиято противозаконна дейност може да ангажира отговорността на държавата. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че редът за реализиране на отговорността за вреди, настъпили в резултат на действия или бездействия на служители на ответника, е общият исков ред (в този смисъл са и Решение № 1648 от 7.07.2005 г. на ВКС по гр. д. № 1033/2004 г., IV г. о., Решение № 986 от 8.12.2008 г. на ВКС по гр. д. № 3863/2007 г., I г. о., Определение № 986 от 4.08.2011 г. на ВКС по гр. д. № 53/2011 г., III г. о., ГК, Определение № 468 от 06.11.2019 г. по ч.гр.д. № 3479/2019 г. по описа на ВКС, III г.о. и др.).

Съгласно разпоредбата на чл. 49 ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Касае се за уреден от закона случай на гаранционно-обезпечителна отговорност за вреди, причинени виновно от друго, която има обективен характер, защото не произтича от вината на възложителя на работата, а от тази на нейния изпълнител. За да бъде ангажирана отговорността на възложителя по чл. 49 ЗЗД е необходимо наличието на следните предпоставки: 1) осъществен фактически състав по чл. 45 ЗЗД от физическо лице-пряк изпълнител на работата с необходимите елементи: деяние, вреда-имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина; не е необходимо да се установяват конкретните лица, осъществили деянието (така - ППВС № 7/1959 г. на ВС, т.7), а само качеството им на изпълнители на възложена работа; 2) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа-чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия да се изпълнят задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него (така - ППВС № 9/1966 г.). Когато вредоносните последици настъпват от действие или бездействие на лице, на когото е възложено да извършва определена работа, то правният субект, който е възложил тази работа, следва да носи уредената в чл. 49 ЗЗД във връзка с чл. 45 ЗЗД гаранционно-обезпечителна отговорност. Когато при изпълнение на така възложената работа е допуснато нарушение на предписани или други общоприети правила, отговорността е по чл. 45 ЗЗД, съответно чл. 49 ЗЗД. В този смисъл са задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в т. 3 от Постановление № 4/1975 г. на Пленума на ВС и т. 2 от Постановление № 17/1963 г. на Пленума на ВС. Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Лицата, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност. Съгласно задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС, юридическите лица отговарят по чл. 49 ЗЗД за вредите, причинени от техни работници и служители при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено кой конкретно измежду тях е причинил тези вреди.

Непозволеното увреждане – чл. 45 ЗЗД, се основава на нарушението на правната норма, изискваща от гражданите да не увреждат субективните права, имуществото и телесната цялост на другите физически или юридически лица. Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, елементи на който са: 1/ деяние (действие или бездействие), 2/ вредата, 3/ противоправността на деянието, 4/ вина и 5/ причинната връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди. Вината се предполага до доказване на противното – чл. 45, ал. 2 ЗЗД. Обективните елементи от състава на деликта

следва да се докажат от ищеца, по аргумент от чл. 154, ал. 1 ГПК.

Основният обективен елемент от горепосочения правопораждащ фактически състав на деликтна отговорност е извършване на противоправно деяние, т.е. такова действие или бездействие, което обективно да води до накърняване на защитен от закона правен интерес, субективно право или правнозначима ценност от категорията на естествените права.

В частност отговорността на ответника се иска да бъде реализирана при твърдения за извършени незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица на Министерство на околната среда и водите, при или по повод изпълнението на възложената им работа, които участвали в комисията по провеждането на конкурс за „директор“ на РИОСВ – Ш., обявен със Заповед № РД-399/20.05.2019 г. на министъра на околната среда и водите, които провели конкурса не по обявения начин.

Анализирайки събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема, че предпоставките за уважаване на предявения иск не са осъществени, тъй като в хода на производството не бе установено в условията на пълно и главно доказване извършването на противоправно деяние от лице, на което ответникът е възложил извършването на определена работа. В частност ответникът е упражнил предоставено му от закона право – провеждане на конкурс по реда на чл. 89 – 97 КТ. Съгласно константната съдебна практика, провеждането на конкурс (дори и да е отменен с решение на административния съд), не предполага деликтно поведение, а липсата на деликтно поведение изключва и гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя на работата, регламентирана от чл. 49 ЗЗД (Решение № 1648 от 7.07.2005 г. на ВКС по гр. д. № 1033/2004 г., IV г. о.).

Необходимо е да се посочи също така, че отговорността за вреди при упражняване на права може да се търси само при недобросъвестното им упражняване, т.е. при умисъл (за който презумпцията по чл. 45, ал. 2 ЗЗД не важи, а следва да се докаже от ищеца) и субективно съзнание на служители на ответника (изготвили процесните протокол № 2/09.07.2019г., писмо изх. № 95-00-2192/10.07.2019 г., както и протокол № 4/15.08.2019г.), че са искали да увредят ищеца, за което обаче по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства (виж Решение № 758 от 11.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1243/2009 г., IV г. о., ГК и Решение № 245 от 5.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 1734/2014 г., III г. о., ГК). Не е доказано и наличието на причинна връзка между твърдяното противоправно деяние и настъпилите вреди (така и Определение № 986 от 4.08.2011 г. на ВКС по гр. д. № 53/2011 г., III г. о., ГК).

Предвид гореизложеното, ищецът не е установил в условията на пълно и главно доказване елементите от фактическия състав на неправомерното увреждане по чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД, поради което не са налице основанията за ангажирането на деликтната отговорност на ответника и предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По отношение на разноските:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, на ответника следва да бъдат присъдени своевременно претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лв.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ц. Н. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. Ш., ул. „Ф.Е.“ № 16, срещу Министерство на околната среда и водите, код по БУЛСТАТ *****, с адрес: гр. С., бул. „М.Л.“ № 22, иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за осъждане на Министерство на околната среда и водите да заплати на Ц. Н. Д. сумата в размер на **10 000**

лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в периода от 21.08.2019 г. до 03.11.2020 г., причинени от незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица на Министерство на околната среда и водите, при или по повод изпълнението на възложената им работа, които участвали в комисията по провеждането на конкурс за „директор“ на РИОСВ – Ш., обявен със Заповед № РД-399/20.05.2019 г. на министъра на околната среда и водите, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Ц. Н. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. Ш., ул. „Ф.Е.“ № 1б, да заплати на Министерство на околната среда и водите, код по БУЛСТАТ *****, с адрес: гр. С., бул. „М.Л.“ № 22, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **100 лв.** – разноси за юрисконсултско възнаграждение за производството пред СРС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____